

Parshat Terumah Did The Aron Have Legs?

Simon Wolf

This week's Parsha describes the structure of the Mishkan and its utensils. Despite all the exhaustive detail that the Torah invests in chronicling the particulars of each utensil, including the repetition in Parshat Vayakhel and elsewhere, there is still very little known about the exact appearance of the Klei HaMishkan. This is corroborated by the numerous different sketches of the shape and design of the Menora found in archeological carvings and in the drawings of the Rishonim. It is also compelling evidence of the necessity for an Oral Torah to explicate upon much of the missing information, details and definitions assumed to be common knowledge in the Written Torah.¹ While many of these details may seem to be technical minutiae, engineering jargon or artistic in nature, nevertheless they can have significant Halachik and metaphorical ramifications.

The Aron is the centerpiece of the Mishkan. It can easily be considered the *raison d'être* for the construction of the Mishkan; the Mishkan was built in order to house the Aron.² The Aron contained within it the Luchot HaBrit which represent the covenant between God and Bnei Yisrael.³ It is the place upon which the divine presence rests and the location from which God communicates with Moshe.⁴ Despite its centrality to the Mishkan, there seems to be major controversy among the commentators regarding the exact construct of the Aron. This week's Shiur will focus on a seemingly insignificant detail of the Aron's fabrication – the golden rings that housed the poles by which the Aron was carried.

After describing the main housing of the Aron, the Pasuk states, "You shall cast four gold rings for it, to be attached to its four Pa'amotav (פַּעְמֹתָיו); and two rings on one of its sides and two on the other."⁵ The Torah then continues that "you shall make poles of Shitim wood that shall be plated in

gold; and you will insert those poles into the rings on the side of the Aron in order to transport the Aron with them. The poles shall remain in the rings of the Aron; they shall not be removed from it."⁶ A similar rendition is given in Parshat Vayakhel when Betzalel constructs the Aron⁷ and in Parshat Pekudei when Moshe assembles the Mishkan, the Torah relates that Moshe "took and placed the Covenant (הַבְּרִית) in the Aron; and he inserted the poles on (alongside) the Aron, and he placed the cover on top of the Aron."⁸ Lastly, in Parshat Bamidbar, when God is describing the Levitical work of the family of Kehat, it describes the preparation by the Kohanim of the Aron for transport by Levites. After covering the Aron with the Parochet (curtain veil), God instructs them to "lay a covering of Tachash skin over it and spread a cloth of pure Techelet on top; and they shall put its poles in place."⁹

There are several discernable anomalies in the verses stated above that can easily be perceived through comparing the Aron with a number of the other Klei HaMishkan that also have rings and poles as part of their design in order to facilitate their transport. Similar to the Aron, the Mizbeach HaNechoshet (מזבח הנוחשת)¹⁰ and the Shulchan (שלחן)¹¹ contain four rings and two poles. The much smaller Mizbeach HaZahav (מזבח הזהב) has two rings and two poles.¹²

In Parshat Pekudei, when Moshe assembles the Mishkan, the Aron is the only utensil which has its poles put in place while it is simply serving its function in the Mishkan rather than being transported. This is highlighted by the Midrash Chazal based on the self-contradictory Pasuk in Sefer Melachim¹³ that states that the poles of the Aron extended beyond their allocated space in the Kodesh HaKodashim (Holy of Holies) into the Kodesh (Holy), yet they were not visible outside the Kodesh HaKodashim. In order to explain this enigmatic verse, Chazal suggest that the poles were noticeable from the Kodesh since they made a visible impression on the Parochet (veil) that sat between the Kodesh and the Kodesh

¹ כמו המילה (והמוצה) ציציית שמופיע בתורה בהנחה שיודעים איך נראית ציציית ששמים על כפי בגד

² ...ולכן צוה תחלה על דבר המשכן שיהיה לו בית בתוכו מקודש לשמו, ושם ידבר עם משה ויצוה את בני ישראל. והנה עקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון. כמו שאמר (להלן כה כב) ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת, על כן הקדים הארון והכפרת בכאן כי הוא מקודש במעלה, וסמך לארון השלחן והמנורה שהם כלים כמוהו, ויורו על ענין המשכן שבעבורם נעשה... (רמב"ן שמות כה, א-ב) \\\ ...והמשכן כלו לא נעשה אלא בשביל הארון בלבד שהשכינה שרויה בתוכו, וכל הנסים שנעשו לישראל היו נעשים בארון שהשכינה שרויה בתוכו, וכתוב: (במדבר י', לג) "וארון ברית ה' נוסע לפניהם"... (רבינו בחיי שמות כה, י)

³ ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך: (שמות כה, טז)

⁴ ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון העדות את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל: (שמות כה, כב)

⁵ ויצקת לו ארבע טבעות זהב ונתתה על ארבע פעמיותיו ושתי טבעות על צלעו האחת ושתי טבעות על צלעו השנית: (שמות כה, יב)

⁶ ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב: והבאת את הבדים בטבעות על צלעו הארון לשאת את הארון בהם: בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסרו ממנו: (שמות כה, יג-טו)

⁷ ויצק לו ארבע טבעות זהב על ארבע פעמיותיו ושתי טבעות על צלעו האחת ושתי טבעות על צלעו השנית: ויעש בדי עצי שטים ויצף אתם זהב: ויבא את הבדים בטבעות על צלעו הארון לשאת את הארון: (שמות לז, ג-ה)

⁸ ויִתֵּן אֶת-הָעֵדוּת אֶל-הָאָרוֹן וַיִּשֶׂם אֶת-הַבְּדִים עַל-הָאָרוֹן וַיִּתֵּן אֶת-הַכַּפְרֹת עַל-הָאָרוֹן מִלְמַעְלָה: (שמות מ, כ)

⁹ ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו בגד כליל תקלת מלמעלה ושמו בדי: (במדבר דו, י)

¹⁰ ועשית לו ארבע טבעות זהב ונתת את הטבעות על ארבע טבעות נחשת על ארבע קצותיו: ונתתה אתה תחת כרכב המזבח מלמטה והיתה הרשת עד חצי המזבח: ועשית בדים למזבח בדי עצי שטים וצפית אתם נחשת: והבאת את בדי בטבעות והיו הבדים על שתי צלעות המזבח בשאת אתו: (שמות כז, ד-ז)

¹¹ ועשית לו ארבע טבעות זהב ונתת את הטבעות על ארבע הפאות אשר לארבע רגליו: לעמדת המסגרת תהיון הטבעות לבתים לבדים לשאת את השלחן: ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשא בהם את השלחן: (שמות כה, כו-כח)

¹² ושתי טבעות זהב תעשה לו מתחת לזרו על שתי צלעותיו תעשה על שני צדיו והיה לבתים לבדים לשאת אתו בהמה: ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב: (שמות לד, ה)

¹³ ויארכו הבדים ויארזו ראשי הבדים מן הקדש על פני הדביר ולא יראו החוזה ויהיו שם עד היום הזה: (מלכים א ח, נ)

HaKodashim as they pressed up against it, though they were not physically visible from the Kodesh.¹⁴ This indicates that the poles of the Aron were still in place when the Aron was situated in its permanent location in the Kodesh HaKodashim. This phenomenon could be explained by the Torah's injunction against removing the poles of the Aron once they were situated in place (בְּטֻבְעָתָּהּ). The problem with that suggestion is that when God is instructing the Kohanim in the preparations for transporting the Aron, He enjoins them to "put the poles in place (וַשְׂמוּ בְּדָיו)". If the Badim (poles) were already in place from the assembling of the Mishkan, then why did the Kohanim need to once again set the poles in place? Chazal recognized this issue and in the Gemara Yoma seem to reconcile the apparent contradiction with the submission that the poles did not fit snugly into the rings, but rather had "play" or "give" in them so that they moved around within the rings.¹⁵ Despite the loose fit, they were unable to be removed from the rings; Rashi suggests that this was accomplished by having the poles narrow in the center and widen on the ends that extended beyond the rings.¹⁶ In this way, the poles could not be removed, yet given their ability to slide around because of the slack, when the Aron was raised and transported and the poles' position was firmed, it was as if they were being inserted into the rings.

Lastly, the verse that describes the rings to house the poles on the Aron states that "you should forge four rings of gold to be placed on the four Pa'amotav (פְּעֻמְתָּיו)," but then continues by relating that "two rings (shall be placed) on one of its sides and two on the other" which seems to imply that there were actually eight golden rings. Why would one need eight golden rings to house

two poles when similar to the other vessels four would suffice?

Rashi solves this problem by pointing to the Aramaic translation of the word Pa'amotav. Onkelus renders the word Pa'amotav as Zivyateh (זויתיה) which means "corner."¹⁷ Rashi suggests that the word Pa'amotav (corner) is describing where on the side of the Aron the rings were placed – the upper corners. He is reading the verse as if it has a colon inserted in it. It is instructing Bnei Yisrael to forge four rings that will be placed in the corners of the Aron: two on this side and two on that side. The latter half of the Pasuk is explicating upon the placement of the four rings mentioned earlier in the verse; they are the same four rings.¹⁸ The Ibn Ezra in his shorter commentary rejects those that conjecture that there were eight rings on the Aron and he makes a similar suggestion to Rashi as to how to read the Pasuk.¹⁹

In his longer commentary, the Ibn Ezra rejects Rashi's suggestion because he submits that the word Pa'amotav never means "corner." He marshals numerous proof texts from Tanach to substantiate his position that the root Pa'am means foot and not corner. Therefore, he says he is compelled to explain that the first four golden rings mentioned in the verse are actually "feet" for the Aron.²⁰ To bolster that suggestion, he argues that it is only logical that the Aron should sport "feet" since it would be undignified for the Aron to sit directly on the ground. In addition, there is a Vav (וַיִּשְׂתָּי) that separates between the first and second half of the Pasuk which would be extraneous if the latter half was just an explanation of the first half.²¹ The Ibn Ezra believes that there are four rings in the upper

¹⁴ רב יהודה רמי: כתיב ויראו ראשי הַבַּדִּים וְכָתִיב וְלֹא יִרְאוּ הַחוּצָה - הַא כִּי צִדָּה? - נִרְאִין וְאִין נִרְאִין. תְּנִיא נְמִי הִכִּי: וִירְאוּ רֹאשֵׁי הַבַּדִּים יִכּוּל לֹא יִהְיֶה זָדִין מִמִּקְוָם - תְּלַמּוּד לּוֹמֵר וְאִירְכוּ הַבַּדִּים. יִכּוּל יִהְיֶה מִקְרָעִין בְּפְרוּכֹת וְיוֹצֵאִין - תְּלַמּוּד לּוֹמֵר וְלֹא יִרְאוּ הַחוּצָה. הַא כִּי צִדָּה? דּוּחֻקִּין וּבּוֹלְטִין וְיוֹצֵאִין בְּפְרוּכֹת, וְנִרְאִין כִּשְׁנֵי דְדִי אֵשֶׁה, שְׁנֵי אֲמָר צִרוֹר הַמֵּר דּוּדִי לִי בֵּין שְׁדֵי יֵלִין. (גְּמ' יוֹמָא ד.)

¹⁵ רבי יוסי ברבי חנינא רמי: כתיב בטבעת הארן יהיו הַבַּדִּים לא יסרו ממנו וְכָתִיב וְהוּבָא אֶת בְּדָיו בְּטַבְעָתָּהּ. הַא כִּי צִדָּה? מִתְפַּרְקִין וְאִין נִשְׁמָטִין. תְּנִיא נְמִי הִכִּי: בְּטַבְעָתָּהּ אֶת יְהוּ הַבַּדִּים. יִכּוּל לֹא יִהְיֶה זָדִין מִמִּקְוָם - תְּלַמּוּד לּוֹמֵר וְהוּבָא אֶת בְּדָיו בְּטַבְעָתָּהּ, אִי הוּבָא אֶת בְּדָיו יִכּוּל יִהְיֶה נִכְסֵין וְיוֹצֵאִין. תְּלַמּוּד לּוֹמֵר בְּטַבְעָתָּהּ אֶת יְהוּ הַבַּדִּים, הַא כִּי צִדָּה? מִתְפַּרְקִין וְאִין נִשְׁמָטִין. (יוֹמָא ד.) \\\ כתב לא יסורו - אלמא אין זָדִין מִהֵן וְכָתִיב (שְׁמוֹת כה) וְהַבָּאֵת אֶלְמָא הוֹלֵכִים וְבָאִים בְּתוֹךְ. (רש"י יוֹמָא ד.) \\\ עֵינִין שֶׁם בְּחִתְלֵת תּוֹרָה כְּתִיב בְּטַבְעוֹת הָאֲרוֹן וְכִי וְכָתִיב וְהוּבָא אֶת בְּדָיו בְּטַבְעוֹת: קִשְׂיָא לִי טוּבָא אֲמַאי וְקִשְׂיָא הָאִי קָרָא דוּהוּבָא דְכָתִיב גְּבִי מִזְבֵּחַ הַנְּחֹשֶׁת וְשִׁבְיָק קָרָא דוּהַבָּאֵת דְכָתִיב גְּבִי הָאֲרוֹן וְעוֹד שְׁמַעְתִּי מִקְשִׁים דְּבִשְׁעַת סִילּוּק מִסְעוֹת כְּתִיב וְבָא אֶתְרָן וְבִנּוּ בְּנִסּוּעַ מַחְנֵה וְהוֹרִידוּ אֶת פְּרוּכֹת הַמֶּסַךְ וְכִסּוּ בָּהּ אֶת אֲרוֹן הָעֵדוּת וְגו' (בְּמִדְבָר ד) עַד וּפְרָשׁוּ עֲלָיו בְּגַד כְּלִיל וְגו' עַד וְשִׁמוּ בְּדָיו מִשְׁמַע דְּבִנְסוּעַ הַמִּסְעוֹת הָיוּ מְשִׁימִין אוֹתָן בְּדָים וְקִשְׂיָא מִיֵּירִי אֲלָא בְּהַכְּנֵסָה רֶשְׁאוֹנָה שֶׁהַכְּנִיסוּם שֶׁם, וְיִלְלָה דְכָתִיב וְהוּבָא אֶת הַבַּדִּים בְּטַבְעוֹת. וְלֹא גְרַסִּין וְהוּבָא אֶת בְּדָיו דְהוּבָא גְּבִי מִזְבֵּחַ הַזָּהָב / הַנְּחֹשֶׁת / כְּתִיב, וְקָל אֲמַאי לֹא נִקְטִינִן וְשִׁמוּ אֶת בְּדָיו דְכָתִיב בְּפֶרֶשׁתָּ נֶשֶׁא / בְּמִדְבָר / גְּבִי מִסְעוֹת מַחְנֵה דְהוּבָא מִשְׁמַע טַפִּי שְׁהִיא בְּטַבְעוֹת בְּכָל מִסַּע וּמַחְנֵה, דְאִילוּ וְהַבָּאֵת אִיכָא לְמִימֵר דְלֹא מִיֵּירִי אֲלָא בְּהַכְּנֵסָה רֶשְׁאוֹנָה שֶׁהַכְּנִיסוּם שֶׁם, וְיִלְלָה דְכָתִיב וְהוּבָא אֶת בְּדָיו מִסְכִּינִין וְנִקְטִינִן וְהַבָּאֵת אֶת הַבַּדִּים בְּטַבְעוֹת מִפְּנֵי שְׁהוּא מִיֹּתֵר לְדַרְשָׁא דְהַא כְּתִיב בְּטַבְעוֹת הָאֲרוֹן יְהוּ הַבַּדִּים לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ וּבְדִידָהּ סִגִּי. \\\ שֶׁם וְכָתִיב (וְהוּבָא אֶת בְּדָיו בְּטַבְעוֹת) תִּאֲמַרְמִי גִי רִשִׁי וְהַבָּאֵת אֶת הַבַּדִּים בְּטַבְעוֹת: (הַגְּהוֹת הַב"ח יוֹמָא ד.)

¹⁶ מִתְפַּרְקִין וְאִין נִשְׁמָטִים - בְּרַאשֵׁיהֶם הָיוּ עֵבִים וְהַכְּנִיסִי רֶאשֵׁן אֶחָד בְּדוּחֻק בְּטַבְעָתָּהּ וּבְאֲמַצְעָתָּהּ הָיוּ דְקִין הַלֶּכֶךְ לֹא הָיוּ דְחֻקִּין בְּטַבְעוֹת אֲלָא מִתְפַּרְקִין וְהוֹלֵכִין לְכָאן וּלְכָאן אֲבָל אִין נִשְׁמָטִין לְצַאת מִהֵן לְפִי שְׁהֵן עֵבִים בְּרַאשֵׁיהֶן. (רש"י יוֹמָא ד.) \\\ מִתְפַּרְקִין www.swdaf.com

וְאִין נִשְׁמָטִין. פִּירֵשׁ רִשִׁי ז"ל מִתְפַּרְקִין מִמִּקְוָם לְמַעְלָה אוּ לְמַטָּה אֲבָל לֹא הָיוּ נִשְׁמָטִין לְחוּץ לְגַמְרִי לְפִי שְׁהֵן עֵבִים בְּרַאשֵׁם, וְרִשִׁי ז"ל פִּי דְאִין נִשְׁמָטִין לְגַמְרִי אֲבָל יִכּוּלִין הָיוּ לִישְׁמַע עַל יְדֵי פִירוּק הַקְּשָׁרִים וְהוֹחֲלוּת שְׁהֵן שֶׁם בְּטַבְעוֹת. (רִשִׁי יוֹמָא ד.)

¹⁷ פְּעֻמְתָּיו - כְּתִירוֹמוֹ זוֹיִתִּיהָ. וְזוֹיִתִּיהָ הַעֲלוּיוֹת סְמוּךְ לְכַפְרֵת הָיוּ נְתוּנוֹת שְׁתֵּים מִכָּאן וְשְׁתֵּים מִכָּאן לְרַחְבּוֹ שֶׁל אֲרוֹן, וְהַבַּדִּים נְתוּנִים בְּהֵם, וְאִרְכוּ שֶׁל אֲרוֹן מִפְסִיק בֵּין הַבַּדִּים, אֲמַתִּים וְחֻצֵי בֵּין בְּד לְבַד, שִׁיהִיו שְׁנֵי בְנֵי אָדָם, הַנוֹשְׂאִים אֶת הָאֲרוֹן, הַמְּלִיכִין בֵּינֵיהֶם, וְכֵן מְפֹרֵשׁ בְּמַנְחוֹת בְּפֶרֶק שְׁתֵּי הַלַּחֲם (צַח ב): (רש"י שְׁמוֹת כה, יב)

¹⁸ וְשִׁתֵּי טַבְעוֹת עַל צִלְעוֹ הָאֲחֵת - הֵן הֵן הָאֲרַבְעֵי טַבְעוֹת שֶׁבְּחִתְלֵת הַמִּקְרָא, וְפִירֵשׁ לָךְ הִיכֵן הָיוּ, וְהוּי"וֹ זוֹ יִתְרֵיהָ הָיָה וּפְתוּרוֹנוֹ כְּמוֹ שְׁתֵּי טַבְעוֹת, וְיֵשׁ לָךְ לִישְׁבָה כֵן וְשְׁתֵּים מִן הַטַּבְעוֹת הָאֵלוֹ עַל צִלְעוֹ הָאֲחֵת: (רש"י שְׁמוֹת כה, יב)

¹⁹ וְיִצְקַת טַעְמוֹ - כְּמוֹ וְגַם יִצֵּק בּוֹ מִים (יִחְזַקְאֵל כד, ג). בְּעִבּוֹר שְׁיוּעַק הַזָּהָב חָחִם וְהוּא כְּמִים עַל הַצּוּרָה, וְרַבִּים אִמְרוּ כִי שְׁמוֹנֵה טַבְעוֹת הֵן. וְלִפִּי דַעְתִּי שְׁהֵן אֲרַבְעֵי, כִי וְשְׁתֵּי טַבְעוֹת הוֹסִיף לְבַאֵר, כֹּאֲלוֹ אִמַר הַשְׁתֵּי טַבְעוֹת הַמְּזְכָרוֹת עַל צִלְעוֹ הָאֲחֵת: (אֲבָן עֶזְרָא פִי הַקְּצֵר שְׁמוֹת כה, יב)

²⁰ פְּעֻמְתָּיו חֲפֵשְׁתִּי בְּכָל הַמִּקְרָא וְלֹא מִצְאֵתִי פַעַם שְׁהוּא זוֹיִת, רַק מִלְשׁוֹן רַגְלִי, רַגְלֵי עֵנִי פַעַם דְלִים (יִשְׁעֵי כו, ו), וְיֵשׁ לְדֶרֶךְ פַעַמִּין (תְּהִלִּים פה, יד), מֵה יִפּוּ פַעַמִּין (שְׁה"ש ז, ב), וְרַבִּים כִּכְהֵ. עַל כֵּן הוּצְרַכְתִּי לְפָרֵשׁ כִי רַגְלֵים הָיוּ לְאֲרוֹן, כִי דֶרֶךְ בְּזִיוֹן הוּא שִׁישֵׁב הָאֲרוֹן בְּאֶרֶץ. וְעוֹד, מֵה טַעַם לּוֹמֵר וְשְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב בְּתוֹסַפַּת הוּי"וֹ, וְאֵלוֹ הָיוּ הָרֵאשׁוֹנוֹת הָיָה כְּתוּב שְׁתֵּי טַבְעוֹת, לְהוֹדִיעַ שְׁהֵם אֲרַבְעֵי טַבְעוֹת זָהָב שֶׁהַזְכִּיר כְּמִשְׁפַּט הַלֶּשׁוֹן... וְלִפִּי דַעְתִּי, שֶׁהַבַּדִּים, אַחַר שְׁהוּשְׁמוּ בְּטַבְעוֹת הַעֲלוּיוֹת, לֹא הוֹסִיר מִשֶׁם, כִי כֵן כְּתוּב: לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ (שְׁמוֹת כה טו). וּפִירוּשׁוֹ שְׁמוֹ בְּדָיו עַל הַכְּהֵנִים שְׁהֵן מְשִׁימִים בְּדֵי הָאֲרוֹן בְּכַתְּפוֹת הַקְּהָתִים, וְכֹאשֶׁר הוּשֵׁם הָאֲרוֹן בְּבִיר, הוּצָרַךְ לְהִיֹּת סְמוּךְ אֶל הַקִּיר, שִׁסּוּכוֹ הַכְּרוּבִים עַל הָאֲרוֹן וְעַל בְּדָיו, עַל כֵּן הָאִירְכוּ קֶצֶה כָּל אֶחָד מֵהַבַּדִּים. זֶהוּ וְאִירְכוּ הַבַּדִּים (מ"א ח, ח). וְהִנֵּה ה' הַטַּבְעוֹת הַשְּׁפֵלִים הָיוּ לְיוֹסֵף וּתְפִאֶרֶת כְּמִשְׁפַּט הָאֲרוֹנִים: (אֲבָן עֶזְרָא פִי הָאֲרוֹךְ שְׁמוֹת כה, יב)

²¹ עֵינִי רִשִׁי שְׁמוֹת כה, יב... וְהוּי"וֹ זוֹ יִתְרֵיהָ הָיָה וּפְתוּרוֹנוֹ כְּמוֹ שְׁתֵּי טַבְעוֹת, וְיֵשׁ לָךְ לִישְׁבָה כֵן וְשְׁתֵּים מִן הַטַּבְעוֹת הָאֵלוֹ עַל צִלְעוֹ הָאֲחֵת:

corners of the Aron into which the poles were inserted and never removed. In addition, there were four more rings on the base of the Aron that functioned as feet or as decorative rings. The only catch in the Ibn Ezra's explanation is the verse in Bamidbar that implies that the Kohanim put the poles in place before the Aron was transported by the Levites. To solve that problem, he suggests that the placing of the poles (וְשָׂמוּ בְּדָיו) was not into the rings (which are not mentioned there), but rather on to the shoulders of the Levi'im who were to carry the Aron.²²

The Ramban rejects the Ibn Ezra's assertion that Pa'amotav means feet since the Torah always utilizes the work Raglayim (רגלים) as an anthropomorphism to describe feet. He, similar to Rashi, believes that there were only four rings on the Aron, but, as opposed to Rashi, he is of the opinion that they were situated on the bottom corners of the Aron rather than the upper corners. This is for two reasons: firstly, it would only be appropriate and respectful to transport the Aron when it is raised above the shoulders of those carrying it and secondly, as somewhat of a concession to the Ibn Ezra, he suggests the word Pa'amotav means steps (of the Kohanim) rather than feet which is an indication that the rings (and the poles) were located on the bottom corners of the Aron. Those that reject the Ramban's contention²³ point to Chazal's explanation of the verse in Melachim which suggests that the poles pressed against the Parochet¹⁴ which would only be true if the poles were not situated at the base of the Aron as well the Gemara in Shabbat that claims that the poles (and rings) were situated a third of the way down from the top of the Aron.²⁴

The Ibn Ezra also brings a commentary put forth by the "wise men of our generation" which he rejects.²⁵ They suggest that there were actually

eight rings on the Aron, four located at the corners of the base and four placed on the top corners. When the Aron was at rest, the Badim were situated in the rings found near the base and when they would travel, they would move the poles to the upper rings. That is their solution to explain the verse in Bamidbar that indicates that the placement of the poles was initiated when they traveled. The Ibn Ezra soundly rejects this opinion because of the Torah's demand that the poles not leave the rings (בְּטַבְעַת הָאָרֶן יִהְיוּ הַבְּדִים לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ).

While this view is rejected, the Ba'alei Tosafot's commentary on the Torah contains an opinion that there were four smaller rings attached to the upper corners of the Aron and four additional larger rings each of which was looped inside of one of those smaller rings (chain link) and hung from the smaller ring.²⁶ The poles were situated within the larger rings, but when one released the poles, the larger rings would slip downward in the smaller rings and hang on the side of the Aron. When they would travel, they would raise the poles which would then cause the larger rings to rise within the smaller rings and then lift the Aron. That is how they explain the Torah's demand to place the poles in the rings to travel while balancing the restriction to remove the poles from the rings. Tosafot in Yoma has an even more radical approach where he suggests that there were eight rings attached to the Aron and four poles. Four of the rings and two of the poles were permanently affixed to the Aron in order to fulfill the Torah's demand that the poles not be removed from the rings. The second set of four rings contained two poles that were removable and they were reinserted when it was time to travel in order to transport the Aron.²⁷ There were decorative poles that were permanent and functional poles that were removable. The position of the Tosafot is amazing in that it sees the poles as being a part of

²²...ולפי דעתי, שהבדים, אחר שהושמו בטבעות העליונות, לא הוסרו משם, כי כן כתוב: לא יסורו ממנו (שמות כה טו). ופירוש ושמו בדיו על הכהנים שהיו משימים בדי הארון בכתפות הקהתיים, וכאשר הושם הארון בדביר, הוצרך להיותו סמוך אל הקיר, שישומו הכרוכים על הארון ועל בדיו, על כן האריכו קצה כל אחד מהבדים. וזהו ויאריו הבדים (מ"א ח, ח). והנה הדי הטבעות השפלים היו ליופי ותפארת כמשפט הארונים: (אבן עזרא פי' הארוך שמות כה, יב) ...ורבינו יעקב מאורילי"ש מתרץ זה דושהו בדיו על כתפי הנושאים קאמר להוליכן ולבי מהסס שהרי בני קהת לא היו שם עדיין עד לאחר שהיו מכניסין כל הכלים לנרתק שלהם כדכתיב ולא יבואו לראות כבלע את הקדש וגו'... (תוד"ה כתיב בטבעות יומא עב).

²³ על ארבע פעמותיו – פירש רש"י זיוות העליונות. והרמב"ן הקשה דא"כ היה הארון בשעת משאו למטה מכתפי הנושאים, וזה אינו נוח למשא וגם אינו לכבוד. להכי פירש הרמב"ן שהיו הטבעות בזיוות למטה ממש סמוכים למושב הארון. והפלא על קדוש ה' הרמב"ן ז"ל, דבפירוש איתא בשבת (צ"ב, א) על הארון דהוי במשאו תילתא מלעיל ותרי תילתי מלתחת, הרי שהיו הבדים והטבעות בשליש מלמעלה. ותו, הא ביומא (נד, א) איתא דהבדים היו דוחקין ויוצאין בפרוכת ונראין כשני דדי אשה, שנאמר (שיר השירים א, ג) "בין שדי יליו", ואי היו מונחין על המושב של הארון היאך נראין כשני דדי אשה. אלא כפירוש רש"י, והו שני דדי אשה בשליש הגוף מלמעלה... (העמק דבר שמות כב, יב וגם בגור אריה שם).

²⁴ אמר רבי אלעזר: המוציא משאוי למעלה מעשרה טפחים - חייב, שכן משא בני קהת. ומשא בני קהת מלן - דכתיב: על המשכן ועל המזבח סביב, מקיש מזבח למשכן; מה משכן עשר אמות - אף מזבח עשר אמות. ומשכן גופיה מנולן? - דכתיב עשר אמות ארך הקרש וכתוב ויפרש את האהל על המשכן, ואמר רב: משה רבינו פרש, מכאן איתא למד: גובהן של לויים עשר אמות. וגמירי, דכל טונא דמידלי במוטות - תילתא מלעיל, ותרי תילתי מלתחת - אשתכח דהוה מידלי טובא. ואיבעית אימא - מארון. דאמר מר: ארון תשעה, וכפורת טפח - הרי כאן עשרה. וגמירי, דכל טונא

דמידלי במוטות - תילתא מלעיל ותרי תילתי מלרע, אשתכח דלמעלה מעשרה הוה קאי. - וליגמר ממששה? - דילמא משה שאני, דאמר מר: אין השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר ובעל קומה. (גמ' שבת צב.)

²⁵...ויש מחכמי דורינו שהבין זה, ואמר כי הבדים היו מושמים בארון בטבעות שהיו על הפעמונים. וכאשר יצטרכו לשאת את הארון, יסורו מהטבעות השפלות וישומו בטבעות העליונות, וכן כתוב: ושמו בדיו (במד' ד, ו). ולפי דעתי, שהבדים, אחר שהושמו בטבעות העליונות, לא הוסרו משם, כי כן כתוב: לא יסורו ממנו (שמות כה טו)... (אבן עזרא פי' הארוך שמות כה, יב)

²⁶ ויצקת לו ארבע טבעות זהב ושתי טבעות. לפי הפשט מדקאמר ושתי טבעות היו לארון ד' קטנים קבועים בארון ובאותן ד' קבע ד' גדולים ורחבים שהבדים קבועים בהם וכשמניחין את הארון נופלים הטבעות גדולות ונשפלים הבדים ונתלים בהם: (הדר זקנים על התורה שמות כה, יב) \\\ מופיע לפני זה בר"י בכור שור: יצקת לו ארבע טבעות {וגו'} ושתי טבעות - לפי הפשט: מדקאמר "ושתי" נראה ששמונה טבעות היו. בתחילה יצק ארבע טבעות קטנים קבועים בארון, ובאותן קבע ארבע טבעות גדולים ורחבים, שהבדים קבועים בהם. וכשהיו מניחין הארון, הנושאים אותו כופלים הטבעות שהם נתונים בתוך הטבעות הקבועים, ונשפלים הבדים, והיו כמו נתלים שם, ולא היו כנגד גובה הארון אלא כשנושאים אותם. (ר' יוסף בכור שור שמות כה, יב.)

²⁷ הנצי"ב בהעמק דבר שמות כה, יב נוטה להסבר של הבעלי תוספות (והאבן עזרא) ...איתא שני מיני בדים ושמונה טבעות, היינו, ד' טבעות בשליש העליון למשא, ועוד ארבע בשבת, ואותם הבדים הביא בצלאל כמבואר בקרא "לשאת את הארון". וכדי להיות טבעות למעלה ממש ובהם היו הבדים בולטין כשני דדי אשה שהן גבוהין עשרה טפחים מיהת, ובאותן הטבעות שם משה הבדים אחר נתינת העדות. זה היה נראה לפי הפשט.

One could also add and enhance that it would also engender a feeling that each member of Klal Yisrael is a personal party to the covenant housed in the Aron and has a connection to the presence of the eternal God that resides therein.

Whether there were separate poles to transport the Aron or whether there was only one set of poles, once placed in the Kodesh HaKodashim of the Temple, the Aron was now in its permanent place and the remaining poles were not necessary for mobility. The situating in perpetuity of the original Aron forged for the Mishkan on its feet (Ibn Ezra) or on its base in the Temple symbolically conveys the timeless permanence of the Torah, the enduring and immutable covenantal relationship between God and Bnei Yisrael and the eternal presence of God. Moreover, the fact that the Aron, and all that it represents, is placed directly on the ground or simply raised on small rings demonstrates the necessity for the true servant of God to have their feet firmly planted in reality and to possess a keen sense of humility.

Chazal also point out that despite the necessity to have transport poles on the Aron, the Aron, notwithstanding its tremendous weight, unlike the other utensils, did not actually need to be hauled. That is because the Godly presence levitated the Aron and carried with it those who were supposedly transporting it (נשא ארון את נושאי).³⁷ In that sense, the poles were more akin to arms of the Aron, which allowed it to carry others along with it. Similar to the way the Midrash indicates that the Menora is not there to illuminate that which is inside, but rather to project light outwards; it is for man not God (See Parshat Teruma - The Mishkan – A Living Memory).³⁸ So too, the poles of the Aron are not for man to transport God, but rather for God to uplift man.³⁹ If that is the case, then it makes sense that the “arms” of the Aron remain a part of the Aron even after it no longer is a mobile ark since the poles are actually an

extension of the Aron rather than simply handles by which to transport it.

The fact that in Sefer Melachim it describes that the poles or arms of the Aron extend beyond their place in the Kodesh HaKodashim²⁸ symbolizes the fact that Torah, the Covenant and God's presence are not limited to the Temple or places of holiness (the Synagogue or Beit Midrash), but rather their influence reaches much farther and permeates every aspect of the world and our existence. In addition, the requirement that the poles or arms be permanently affixed to the Aron represents that any activity or pursuit that one engages in must be anchored, directed and governed by everything that the Aron denotes and stands for.⁴⁰ There can unequivocally be no engagement that is detached from the Torah, the Covenant and God.

As mentioned previously, since the Aron was the joint effort of all of Bnei Yisrael then all of these messages are relevant to each member of Klal Yisrael. With one's arms, that are the means for man's involvement in the world, properly tethered and one's feet firmly grounded, one could mistakenly think that they are somehow limited or “boxed in” and that there is no room for them to personally flourish. That is why on the top to the Aron (Kaporet) in the Mishkan and also above the Aron in the Temple are found the winged Cherubs. If the Aron represents the body, the base or the rings its feet and the poles its arms, then whatever is on top of the Aron represents the head. That is to say, if one's feet are firmly rooted and one's arms are properly affixed, then their “head” or spiritual and creative side can soar. That is the place where the individual can exert their uniqueness, demonstrate their greatness and emulate God and that, the Torah tells us, is the location where God's presence is manifest.³⁵

Shabbat Shalom

³⁷ ויהי בעלות הכהנים נושאי ארון ברית ה' מתוך הירדן נתקו כפות רגלי הכהנים אל החרבה וישבו מי הירדן למקומם וילכו כתמול שלשום על כל גדותיו. נמצא ארון ונושאי וכהנים מצד אחד וישראל מצד אחד, נשא ארון את נושאי ועבר, שנאמר: ויהי כאשר תם כל העם לעבור ויעבור ארון ה' והכהנים לפני העם. ועל דבר זה נענש עוזא, שנאמר: ויבאו עד גורן כידון וישלח עוזא את ידו לאחוז את הארון, אמר לו הקדוש ברוך הוא: עוזא, נושאי נשא, עצמו לא כל שכן! (סוטה לה.)

³⁸ באהל מועד מחוץ לפרכת, שלא יטעה אותך יצרן לומר שהוא צריך לאורה לא היתה המנורה צריכה אלא להנתן לפנים מן הפרכת אצל הארון והיא נתונה מבחוץ מן הפרכת להודיעך שאינו צריך לאורה של בשר ודם, בנוהג שבעולם מלך ב"ו עושה לו מטה ושלחן נותן את המנורה משמאלו אבל בה"מ המנורה נתונה מימין של שלחן שנאמר (שמות כו) ושמת את השלחן מחוץ לפרכת ואת המנורה נכח השלחן להודיעך שאינו צריך לאורה שלך אלא לזכותך להאיר לך לעולם הבא כשיבא חשכה

לאומות העולם שנאמר (ישעיה ס) כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה. (תנחומא תצוה סימן ז' ועוד)
³⁹ ...ועל דרך המושכל, הנה נודע שיטת הרמב"ם דצריך להדליק הנרות גם ביום שזהו בכלל הטבת הנרות לדידיה. ושיטתו מושכלת, דכמו שאמרו ז"ל (שבת כב, ב) 'וכי לאורה הוא צריך (אלא עדות היא לבאי עולם שהשינה שורה בישראל)'. ולהראות כי הוא אין צריך להאור, רק שזה חוק דתי הוצרך להדליק גם ביום, כמו שההדלקה ביום אינו להאיר כן ההדלקה בלילה, שלשניהם ענין אחד. כן הארון שהוא נושא את נושאי [סוטה לה, א], ואין הבדים לשאת אותו - שהוא נושא את עצמו, כי הוא משכן כבוד הנושא העולמיים. לכן צוה כי הבדים בל יסורו ממנו, להורות כמו שאין ענין להבדים בעת היותו מונח באוהל מועד, ככה בשעה שנושאים אותו על הכתף אין זה ענין הנצרך להכבוד הנושא כביכול, לכן לא יסורו הבדים ממנו תמיד, כמו שהנרות דולקים תמיד. ודו"ק. (משך חכמה שמות כה, טו)
⁴⁰ זה המד דומה לתפילין של יד ותפילין של ראש